

ახალი წიგნები

სსოპრების ფილოსოფია მეცნიერულ-პოეტური ხედვით

გივი ბედიანაშვილი,
ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი,
მაია ბენია, ნინო ჩიკვილაძე,
ეკონომიკის აკადემიური დოქტორები.

გიორგი მაღაშხია, სულის ამბოხი. ფიქრები ლექსებად, ცხოვრების ფილოსოფია

გიორგი მაღაშხიას აქამდე ვიცნობდით როგორც გამოჩენილ, საერთაშორისო მასშტაბით აღიარებულ, ფართო დიაპაზონის მოაზროვნე მეცნიერს. მეცნიერებაში მან შექმნა ეკონომიკის მეტათეორია – ეკონომიკის ფილოსოფია, მრავალი ნაშრომი ეკონომიკის სოციოლოგიაში, თეორიაში, რომლებიც გამოქვეყნებულია, ქართულთან ერთად, ინგლისურ, რუსულ, უკრაინულ და სხვა ენებზე ამერიკაში, რუსეთში, უკრაინაში და სხვა ქვეყნებში. მანვე ჩამოაყალიბა რიგი ახალი მეთოდოლოგიური მიდგომა და პრინციპი ეკონომიკური კვლევებისათვის – ანთროპოცენტრული, აქსიომეტრიული და ევდენომისტური მიდგომები, გენეტიკური პრინციპი. და სხვა; შეიმუშავა სიმდიდრის (დოვლათის), მოგების, შემოსავლების განაწილების, ეკონომიკურ განვითარების ხარისხის ახალი თეორია, ეკონომიკისა და მთელი ცხოვრების ჰუმანიზაციის გზების კონცეპტუალური თეორიული დებულებები, ჩამოაყალიბა რიგი ეკონომიკური და ზოგად სოციოლოგიური კანონი და ა.შ.

ამჯერად, როგორც მონმენდილ ცაზე ჭექა – გრგვინვამ, უეცრად, დაიქუხა“ მისი ლექსების სოლოდურმა (530 გვერდზე მეტი) კრებულმა, „სულის ამბოხი. ფიქრები ლექსებად. ცხოვრების ფილოსოფია“, რომელშიც იგი წარმოგვიდგა ცხოვრების ფილოსოფიის მეცნიერული იდეების პოეზიის საშუალებებით გამომხატველად. როგორც თავადაც აღნიშნავს, ღრმაშინაარსიანი პოეზია ყოველთვის არის მეტ-ნაკლებად ფილოსოფიაც, დაწყებული ჰომეროსიდან, დანტეს თუ გოეთეს, შექსპირის, დიდი ილიას და ბევრ სხვათა ქმნილებები ამაზე მიუთითებს.

გიორგის ლექსების კრებული ორიგინალური, ნათელი და, ყველასთვის ადვილად გასაგები, ამავე დროს ღრმააზროვანი, ფილოსოფიურია, მრავალი თემის მომცველი ადამიანთა, მთელი კაცობრიობის ყოფის ირგვლივ.

შთამბეჭდავი, ნათელი ხატოვანი სახეებით და ფერებით, ღრმაშინაარსიანი პასაჟებით ეხება ავტორი მრავალ თემას ადამიანთა ცხოვრების, ხასიათის, ნიშან-თვისებათა, ურთიერთობის, ისტორიის კანონზომიერებათა, წინააღმდეგობათა, ადამიანურ ფასეულობათა შესახებ და ა. შ.

გიორგი მაღაშხია

ფიქრები ლექსებად
ცხოვრების ფილოსოფია

პირველ რიგში აღვნიშნავთ, რომ იგი თავიდანვე გამოთქვამს მოსაზრებას პოეზიის გარკვეულ უპირატესობის შესახებ მეცნიერებასთან შედარებით იმ თვალსაზრისით, რომ უფრო ნათლად, მარტივად და საყოველთაოდ ჩასაწვდომად ასახოს სინამდვილის რთული მოვლენები.

„მიშველის ლექსი, როცა ძალა ცნებებს არ ყოფნის, როცა ლოგიკა თვით რკინისა ხდება უძლური, რითმა იფეთქებს, ისე ვით თოფი, შემეცნების ჟინს დააოკებს, ვით ღვინო წყურვილს“. („ფიქრები ლექსებად“).

გიორგი მაღაშხიას ლექსების მრავალთემიანი კრებულის განხილვა ვრცელ ნაშრომს მოითხოვს. ჩვენ შევვებით მეცნიერულ-ფილოსოფიური რაკურსით ცხოვრების მოვლენათა ასახვას მის ლექ-

სებში. ამით იგი აგრძელებს პოეზიის,, და კლასიკური პოეზიის, საერთოდ, ქართული პოეზიის საუკეთესო, ტრადიციას, კერძოდ, რომელიც ღრმა აზროვნებით და ფუნდამენტურობით გამოირჩევა.

დავინწყით იმით, რომ პოეტი-მეცნიერი სვამს ფილოსოფიურ საკითხს ცხოვრების საზრისი შესახებ. იგი თვლის, რომ ამ საკითხის დასმა, რაც მეცნიერებასა და თვით პრაქტიკაშიც გვხვდება, არამართლზომიერია,,(ცხოვრება არის მოცემულობა“, მას თავისთავად აქვს აზრი შინაარსის, დანიშნულების მიხედვით, იმით, რაც იგი არის ის. მისი აზრის თუ უაზრობის შესახებ მსჯელობა ფუჭია. იმაზე კი არ უნდა ვიფიქროთ, ღირს თუ არა ცხოვრება, რა ფასეულობაა იგი, არამედ იმაზე, თუ როგორ ვიცხოვროთ უკეთ, რა ვაკეთოთ ამისთვის. რაც უფრო ღირსეული, შინაარსიანია ცხოვრება, მით უფრო ფასეულია იგი.

„ გულში ღვიოდეს უქრობი ალი,
მზე დიდი ღთვლის და სიყვარულის,
მასში იქნება სიცოცხლის ძალის
დიდი ზეიმი გამოხატული,
არ გვინდა ბევრი ფიქრი და დავა,
მძიმე კითხვების გამოდევნება,
წლები თუ შრომა-გარჯაში გავა,
ცხოვრების გზით სვლა არ მოგვწყინდება.“

(„ცხოვრების ფილოსოფია“)

განსაკუთრებულ ყურადღებას უთმობს ავტორი ადამიანს, როგორც უმაღლეს ფასეულობას, მის ნიშან-თვისებებს, პოზიტიურ მხარეებს და ხარვეზებს, ქცევას, ფსიქიკას, ხასიათის სირთულეს, დამოკიდებულებას საკუთარ თავთან და სხვების მიმართ, ფაქტობრივად იმას, თუ როგორი უნდა იყოს იგი, ურთიერთობებს საზოგადოებასთან, ბუნებასთან დამოკიდებულებას, ადამიანის სიყვარულს და მის ადგილს პიროვნების ცხოვრებაში.

ადამიანის, როგორც ურთულესი სოციალური არსების, სხვადასხვა მხარეს ავტორი მრავალმხრივ ეხმინება. ადამიანის ბუნება, მისწრაფებები, ინტერესები ქცევა, სიყვარული, სიძულვილი, მეგობრობა, მტრობა ყოველთვის იყო პოეზიის საგანი. გიორგი მალაშხია აქაც ორიგინალურია, მისი ხედვა ფართოა, მრავლის მთქმელი. მას ახასიათებს ამ მოვლენებში ღრმა წვდომა. იგი არ იმეორებს სხვას. მას თავისი სათქმელი აქვს. მთავარი ყურადღება დათმობილი აქვს ადამიანის განუმეორებელ ბუნებას, შემოქმედებით შესაძლებლობებს, სიკეთეს, სილამაზეს. ამასთან დიდ ადგილი უკავია მის წინააღმდეგობრივ ბუნებას, იმას, რომ იგი თავად აყენებს დიდ ზიანს თავისავე თავსა და სხვებს, („რაც მოგივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო“ ხალხური სიბრძნის თანახმად),რაც დასაბამიდან მოსდგამს მას. პოეტის მიხედვით, იგი გამოდის თავისი თავის მტრადაც და სხვებისაც, რაც ართულებს ცხოვრებას,, ყველა სიავე თვით კაცთან მოდის, . მრუდი ქცევები და აზროვნება აბნევს ყოფასა და საღ გონებას“ („არასწორად ცხოვრება „). ყველაზე მეტ სიავე

ადამიანი თვით უმზადებს თავისთავს, სხვა კი არავინ, რადგან ცდება თავისი ინტერესების, მიზნების, სიკეთის გაგებაში და ა.შ. სწორედ ადამიანის ბუნების თავისებურებათა გამოა ცხოვრება რთული და მახინჯიც, მიუღებელი მოვლენებით სავსე, მაგრამ საპირისპიროდ მიმზიდველიც, აზრიანიც თავისი პოზიტიური მხარით.

ცხოვრების გაუმჯობესების გზა დევს სწორედ ადამიანის ნეგატიური თვისებების აღკვეთაში.

.. თუ კი მივყავით ჭეშმარიტებას,
თუ დავითაფლებთ გულსა და ენას,
სულაც იოლად, სულაც მარტივად
არ დაგვჭირდება თავ-პირის მტრევა
თუ კი სიკეთის ხე დიდი დავრგეთ,
კარგი ცხოვრება ყველას გვეწვევა..“

(„კარგად ცხოვრება“)

ყოველივე ამას ავტორი უკავშირებს ადამიანურ ფასეულობებს -ზნეობას, სამართლიანობას, მშვენიერებას, მეგობრობას, სიყვარულს და ა.შ., რასაც უპირისპირებს უზნეობას, უსამართლობას, სიძულვილს, ბოროტებას. მას კარგად ესმის, რომ მთელი ცხოვრების სირთულე ამ წყვილად მოვლენებშია, რომელთა არსებობაში მთავარია პირველის გადამწყვეტი როლი, რადგან მეორეთა სრულად აღკვეთა შეუძლებელია, რადგან ადამიანი ყოველთვის უშვებს რალაც შეცდომებს, მას ეს ახასიათებს *erare humanum est*.

გიორგი მალაშხია უთუოდ სამართლიანად უსვამს ხაზს და დიდ ადგილს უთმობს ჭეშმარიტების, მოვლენათა სწორად გაგების, სწორად ქცევის როლს ადამიანთა ცხოვრებაში. იგი თვლის, რომ თუ ყველა სწორად მოიქცევა, კარგად ცხოვრების პრობლემა გადაიჭრებოდა სრულად. მაგრამ ეს ურთულესი და ჯერჯერობით სრულიად გადაუჭრელი პრობლემაა. კაცობრიობა თანდათან უახლოვდება მას, მაგრამ ჯერ ძალიან შორსაა ჭეშმარიტების დამკვიდრებისაგან. კი საჭიროა კი თითოეული მისწრაფოდეს აქეთკენ. მაგრამ ადამიანებში ჭეშმარიტების,,სწორი ქცევის მიდრეკილებას სჭარბობს ინტერესი, თავის სასარგებლოდ მოქმედების სურვილი. თავად ავტორი იგი,,ჭეშმარიტების მისდევს ნათებას,“ აქეთკენ მოუწოდებს სხვებს.

მთელი კაცობრიობა ჯერ კიდევ ჭეშმარიტი ცოდნისა და მოქმედებისაგან სადღაც გზის დასაწყისში იმყოფება. ამიტომაცაა ცხოვრება ასე არასრულყოფილი, გამრუდებული, საერთოდ, თუმცა მის მომხიბვლელ და სასიამოვნო მხარეებს ავტორი კარგად ხედავს.

გიორგი მალაშხიას, როგორც მეცნიერსა და პოეტს, აინტერესებს ისტორიული პროცესი, მისი ხასიათი, კანონზომიერებანი, კონფლიქტები პერსპექტივა. მას არაერთი მეცნიერული ნაშრომი აქვს ამ თემაზე. პოეზიაში იგი ცდილობს ჩაწვდეს ისტორიის კანონებს, მისი პოზიტიური და ნეგატიური მხარეების მიზეზებს და შედეგებს, ადამიანთა თანაცხოვრების გაუმჯობესების გზებს. გვანვდის ამ სა-

კითხვებზე ხატოვნად, მხატვრული სახეების, ფერების მეშვეობით წარმოდგენილ კონცეპტს.

ის ამბობს, რომ ისტორიულ უსამართლობათა, მრუდი გზების, სწორი ვექტორიდან გადახრის ფაქტების გამო და თვლის, რომ აუცილებელია მთელი კაცობრიობის ამბობს, რომ ამის წინააღმდეგ, რის გარეშე ადამიანთა მოდგმა თავისვე თავს უმზადებს სუიციდს, რადგან მისი საქციელი მთლიანობაში გაუაზრებელია, უგუნურებას შეიცავს, რამდენადაც შეუთანხმებელი, წინააღმდეგობრივია, კატასტროფის წინაშე აყენებს თავის თავს, თუ კი არ შემობრუნდება გონიერებისკენ. კაცობრიობა მატერიალურ ინტერესებსაა გამოკიდებული, ნაკლებად ფიქრობს და ზრუნავს მომავალ თაობათა ბედზე, მით უფრო შორეულზე. პოეტი არ უარყოფს კაცობრიობის სიბრძნეს, მაგრამ ხედავს მის საზიანო დიდი ცდომილებებს. აბა, რა არის ადამიანებს შორის მტრობა, ერთის მიერ მეორის ჩაგვრა, ძარცვა, ომები და ხოცვა-ჟლეტა, გაუთავებელი ზრუნვა სიმდიდრეზე, ბუნების განდგურება ამ მიზნის მისაღწევად. სამწუხაროდ, ამ მხრივ კაცობრიობა კვლავ ძველ პოზიციაზეა და დიდად არ დაცილებია შორეულ წარსულს. თითქოს პარადოქსია, ცივილიზაციის მიღწევებით ვამაყოფთ და მართებულადაც. მაგრამ უნდა სირცხვილის გრძნობაც გვანუხებდეს იმ საშინელებათა გამო, რაც ირგვლივ ხდება, თუ კარგად დავაკვირდებით, დავეთანხმებით ავტორის აზრს: „სირცხვილი შენდა homo sapiens“! ამას შეგვახსენებს ავტორი და ეს, ვფიქრობთ ზედმეტი სულაც არაა, ჯეროვანია. დიახაც, რომ უპრიანია, მით უფრო, თუ ყველასთვის არა, ბევრისთვის მაინც. ეს სიგიჟეს მოგვაგონებს და უბრალოდ დიდი სირცხვილიცაა. პოეტი კვლავდაკვლავ რომ იმეორებს, „სირცხვილი შენდა, კაცობრიობავ“, თამამადაა ნათქვამი, იქნებ ზედმეტად თამამად, მაგრამ სამართლიანად. ეს გაფრთხილება უბრალო ადამიანის, ადამიანთა ერთობის წევრისაგან განა შთამბეჭდავად არ ჟღერს, როცა ამდენი უბედურება, თვით ადამიანთა მიზეზით მოდებულია ამ პლანეტას! ასევე გასაგებია, ის, რ თუ როგორაა შენუხებული პოეტი ამით და მოუწოდებს ადამიანებს ამ ცდომილებათა დაძლევისაკენ. ყოველივე ეს თითქოს თავისთავად ცხადია, მაგრამ მას ხომ უნდა შესატყვისად გამოხატვა, ხმამაღლა თქმა? ყველა კი ყოველდღიურობისაგან გადატვირთული ამას, როგორც წესი, ვერ ხედავს. ამიტომაც ავტორი ამაში, ჩვენი აზრით, საკლებით სწორ პოზიციაზეა და კარგ საქმეს აკეთებს, თუ მას გავუგებთ. არ არსებობს კონტრარგუმენტი, რომ უარყოფს აზრს: „...სისაძაგლისგან თითქოს მთელი პლანეტა ყარსო“. ამიტომ:

„დასანგრევია ძველი სამყარო,
სიბინძურის და სიმუხტლის ბუდე,
სადაც არა ჩქეფს სინმინდის წყარო,
რასაც საძირკვლად სიავე უდევს!

(„ძველი სამყარო“)

ყოველივე დროს მოაქვს. იგი უძლეველი და ულმობელია, მაგრამ ადამიანებმაც შეიძლება თავის

სასარგებლოდ ბევრი რამ გადაწყვიტონ ისტორიაში. ისტორიის შემოქმედი ხალხია, მაგრამ იგი ჭრელია არაერთგვაროვანი და მიტომაც ისტორია ორნაირია: დიადი, ღირსშესანიშნავი საოცრებებით აღსავსე და საშინელებებით დატვირთული. რამდენადაც შესაძლებელია ადამიანები პროგრესისაკენ უნდა მიიღწეოდნენ. და პოეტი მიუთითებს პროგრესის გზებზე, სიკეთის გზაზე, რაც ცნობილია, მაგრამ იგი თავის აზრს განუმეორებელი სახეებითა და ფრებით გვიხატავს, თითოეული ადამიანის როლზე მიუთითებს, თუ როგორი უნდა იყოს ეს როლი ლამაზად და ღირსეულად ცხოვრებისათვის.

ავტორი აქცენტს აკეთებს სიყვარულზე, როგორც ადამიანთა კარგად, ბედნიერად ცხოვრების საკვანძო პირობაზე, უდიადეს, უფაქიზეს გრძნობაზე, რაც ქმნის ადამიანის არსებობის ერთ-ერთ საფუძველს. სიყვარული ღრმა გრძნობაა, იგი ფართოდაა გაგებული, მასში ნაგულისხმევია არა მარტივ მამაკაცისა და ქალი, არამედ ადამიანის, ბუნების, სამშობლოს, საკუთარი თავის, კუთხის, მხარის, სოფლის, თუ ქალაქის, შრომის, სწავლის, სიცოცხლის სიყვარული, კაცთმოყვარეობა – ეს მარადიული თემა განხილულია სიძულვილთან, როგორც სიყვარულის ანტიპოდთან, შეპირისპირებით, თავისებური ხედვით, ისეთი სახეებით, რაც ავტორის ნააზრევს ორიგინალობას სძენს.

გამოკვეთილია ავტორის შემოქმედებაში პატრიოტიზმის გრძნობა, სამშობლოს სიყვარული, რაც ადამიანის მთელ უნარს, შესაძლებლობას აათქვამს.

„შენს მთებზე როცა ავალ, ვარწივო,
ამირანივით მიფეთქავს მაჯა,
კავკასიონი მხრით რომ ავნო,
მომეჩვენება სულ მცირე გარჯად.“

(„სამშობლოს“)

ავტორის ლექსებში ხაზგასმულია სიცოცხლის სიყვარულის ადგილი, რის გარეშე ადამიანის ცხოვრება სიცარიელეა, ეს სიყვარული უმაღლესია. ადამიანის სიყვარულში ქალისა და კაცის სიყვარული იკავებს დიდი ადგილს, თუმცა ის საერთო ადამიანურ სიყვარულს უსვამს ხაზს, მეცნიერული გაგების მოხმობითაც, „მე შენ მიყვარხარ, ადამიანო“. ამის გარეშე ადამიანი უბრალო ცოცხალ არსებას ემსგავსება.

გარკვეული ფორმით და აზრით, ავტორი ხარკს უხდის თავის პროფესიას. იგი, როგორც ვთქვით, მეტაეკონომიკის შემქმნელია და მისდევს ეკონომიკურ და სოციალურ მოვლენათა გლობალურ ხედვას, სიღრმეში წვდომას, ძირეულ პროცესთა საფუძველზე ცხოვრების მოვლენათა ახსნას. მან მხატვრულად დაგვიდასტურა, რომ საზოგადოებისა და პიროვნებათა სიმდიდრე შექმნილია არა მარტო მათი უშუალო შრომით, არამედ მთელი ისტორიული ძალების, წინაპართა, მათი გამოცდილების, დაგროვილი ცოდნის, ისტორიის მანძილზე შემუშავებულ გამოგონებათა, კაცობრიობის გონების მონა-

ნილეობით, რომელიც ბუნების ძალებს სულ უფრო ფართოდ და რაციონალურად იყენებს. ასე ახსნა მან სიმდიდრის შექმნა, დანახარჯზე მეტი დოვლათის მიღება, მოგების წარმოშობა, წყაროები, არსებულ თეორიათაგან განსხვავებით. სწორედ ამის საფუძველზეა შესაძლებელი სიმდიდრის გადიდება, მატება, კეთილდღეობის გაუმჯობესება. ეს აზრი კარგად მოჩანს მის ლექსებში, „ერთი ვერავინ“, სიმდიდრე“ და სხვა.

მოულოდნელი არაა პოეტი-მეცნიერის მიერ ადამიანთა, მთელი საზოგადოების ცხოვრებაში შრომის ადგილისა და როლის წამოწევა და მხატვრულ სამოსელში წარმოჩენა. შრომის თემა მხატვრულ ლიტერატურაში თვით მისი სათავეებიდან, ჰესიოდეს „დღეები და მუშაობებიან“ მოდის. მას ყურადღება დაუთმეს ქართულ ლიტერატურაში გრიგოლ ორბელინმა, დიდმა ილიამ და სხვა ქართველმა პოეტებმაც. გიორგი მალაშხიას სტრიქონების ნაკითხვით ცხადად აღვიქვამთ შრომის არა მარტო, როგორც ადამიანთა არსებობის წყაროს, არამედ მისი თვითდამკვიდრების, თვითრეალიზაციის, არსების გამოხატვის, სიამოვნებისა და კმაყოფილების, ესთეტიკური ტკბობის საშუალების როლს და მნიშვნელობას. საუბარია თავისუფალ, შემოქმედებითი ელემენტის შემცველ, შინაარსით დატვირთულ შრომაზე, რომელიც ადამიანის ბუნებრივ, შინაგან მოთხოვნილებადაა ქცეული. ყველა ადამიანის მთავარ ნოდებად ავტორს მშრომელი მიაჩნია:

„ნოდება ჩვენი მოუსპობელი
იყო და არის კაცი მშრომელი.“

(„მშრომელი“).

ცხოვრებაში წარმატებები – ეს ადვილი არავისთვისაა, ადვილად მიუღწეველია, მაგრამ არსებობს მისი ერთადერთი უეზარი წყარო – შრომა.

„ვერაფერს ვაღწევ ადვილად,
მაინც არა მაქვს წყრომა,
რაც კი მიმართლებს ნამდვილად
შრომა და მხოლოდ შრომა“.

(„შრომა“)

შრომა არაა ადვილი საქმიანობა, იგი გართობად არ შეიძლება ჩაითვალოს, როგორადაც ერთ დროს მის გადაქცევად ფიქრობდა ზოგიერთი.

ეკონომიკის და სოციალური ცხოვრების ფილოსოფიურ ასპექტებს ეხება მისი ლექსები ზომიერების, უქმი ეკონომიკისა და ზედმეტი მოხმარების, სიხარბის სიავის, ზიანის, დოვლათის სამართლიანი განაწილების შესახებ. აქ დახატულია ის სურათები, რომლებიც წარმოქმნება ამ უარყოფით მოვლენებთან, ადამიანთა არაგონივრულ, არასწორ ქცევებთან დაკავშირებით.

გიორგი მალაშხია მიისწრაფის გვიჩვენოს ცხოვრების გაუმჯობესების გზები. ამას ის ხედავს განვითარების ხარისხის გაუმჯობესებაში, არსებულ სიმანხიჯეთა დაძლევაში, ეკონომიკისა და ცხოვრების ჰუმანიზაციაში. ყოველივე ეს თვით ადამიანის პიროვნების სრულყოფას, მის ცნობიერებას, ჭეშმარიტების გზაზე დგომას, სწორ ქცევას უკავშირდება. ვფიქრობთ, ამ საკითხების მხატვრულ ფორმაში გადმოცემა და ასახვა უთოდ იმათ ყურადღებას მიიქცევს, ვისაც ცხოვრების ღრმა, ფილოსოფიური გაგება აინტერესებს და შეუძლია.

ბოლოს არ შეიძლება არ აღვნიშნოთ ლამაზად, ჩვენი აზრით, დანახული სინამდვილის სურათები, ლირიკული ლექსები, რომლებშიც ბუნება თუ ადამიანი სადა, მომხიბლველი ფორმითაა წარმოჩენილი. მაგალითად მოვიტანთ ლექსს „ეგზოტიკა“, რომლის მსგავსი, სიამოვნების მომგვრელი სხვა ლექსებიც ბევრია კრებულში.

„აქ ვივარცხნიდი ლურჯ წყალში ქოჩორს,
სარკის ლაპლაპით ელავდა ლელე,
და ზიმზიმებდა იების ფოჩი,
წყალში იფანი იბანდა ხელებს.
იდგა მურყანი ნამტირალევი,
ფესვებს უბანდა ჩანჩქერი თელებს,
მოჩანდა ცა, ვით ლურჯი თვალები...“

გიორგი მალაშხიამ პოეზიაში უცებ შემოაბიჯა ფართი ნაბიჯებით ერთბაშად ასობით არაორდინალური ლექსის გამოქვეყნებით, თუმცა რამდენიმე ლექსი ადრე ჰქონდა გამოქვეყნებული, რასაც საზოგადოების ყურადღება არ მიუქცევია. პოეზიაში უშუალოდ, ნათელად გამოხატული აზრებით მის მიერ გადმოცემული ცხოვრების ფილოსოფია, ღრმა აზრი და სირთულეები, დიალექტიკური წინააღმდეგობები და სიდიადე, ვფიქრობთ საინტერესოა სათანადოდ მომზადებული მკითხველისთვის. იგი, თავისი ორიგინალური ხედვებით ქმნის ადამიანთა ცხოვრების ფართო ტილოს, სადაც სინამდვილე მესხიერებაში ჩამწვდომი სახებითა და ფერებით, გადაუჭარბებული, ხელოვნური შეფერილობების გარეშე, თავისუფალი სტილითაა მოცემული. ჩვენი აზრით, არ იქნება გადაჭარბებული ვთქვათ, რომ მან საკუთარი ადგილი მონახა ქართულ თანამედროვე პოეზიაში კლასიკოსთა ფილოსოფიურ – პოეტური მემკვიდრეობის ტრადიციების გაგრძელებით, რაც ალბათ დანახული იქნება მკითხველის, პოეზიით დაინტერესებული საზოგადოების მიერ. ჩვენ ამ მოკლე მიმოხილვაში შევეხეთ მხოლოდ ზოგიერთ მომენტს ამ კრებულის შესახებ, რა სულაც ვერ იძლევა სრულ წარმოდგენას მასზე. იქნებ ვინმემ იკისროს კიდეც მის ვრცელი ანალიზის გაკეთება, რაც სასურველია.